Stephanie Laurens

Lucilla szerencséje

HARLEQUIN®
Minden perce különleges™
www.harlequin.hu

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információtároló vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy helyszínnel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Savdek Management Proprietary Ltd., 2015 – Harlequin Magyarország Kft., 2017
Eredeti címe: *The Tempting of Thomas Carrick*
(Harlequin, MIRA Books)
● *Magyarra fordította:* Kerezsi László

● *Borító:* Magán Sarolta
● *Szerző fotó:* © Sigrid Estrada
● *Kép:* iStockphoto

ISBN 978-963-448-074-7
HU ISSN 1588-6700

A HARLEQUIN ® és ™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.
Magyarországon kiadja a Harlequin Magyarország Kft., 2017
● *A kiadó és a szerkesztőség címe:* 1122 Budapest, Városmajor u. 11.
● *Felelős kiadó:* dr. Bayer József
● *Főszerkesztő:* Vaskó Beatrix
● *Műszaki vezető:* Sárai Szabó Mária
● *Telefon:* +36-1-488-5569; e-mail cím: harlequin@eharlequin.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat: *www.harlequin.hu*
Árusításban terjeszti a LAPKER Rt. és egyéb terjesztő szervek.
Tájékoztatjuk tisztelt olvasóinkat, hogy a különböző versenyeken és rejtvénypályázatainkon részt vevők adatai (név, lakcím) kiadónk nyilvántartásába kerülnek. Részvételükkel hozzájárulnak ahhoz, hogy a – fenti adatok felhasználásával – későbbiekben akcióinkra, kiadványainkra felhívjuk szíves figyelmüket.

● *Szedés:* Harlequin Magyarország Kft.
● *Nyomás:* RAS-Nyomda Kft.
● *Nyomda címe:* 6000 Kecskemét, Mindszenti krt. 63.
● *Megrendelés száma:* 702002
● *Nyomtatás időpontja:* 2017/16.
● *Felelős vezető:* Futó Imre ügyvezető igazgató

A The New York Times sikerszerzője

Stephanie Laurens

Lucilla szerencséje

Cynster-történetek

SZEREPLŐK

Glasgow-ban

Carrick, Thomas: Manachan Carrick unokaöccse
Hemmings, Quentin: Thomas anyai nagybátyja
Hemmings, Winifred: Quentin felesége
Hemmings, Humphrey: Quentin fia
Andrea: Humphrey jövendőbelije
Anglesey, Lady: a glasgow-i előkelő társaság nagyasszonya
Crawley, Lady Janet: fiatal társaságbeli hölgy
Miss Vilbray: fiatal társaságbeli hölgy
Miss Mack: fiatal társaságbeli hölgy
Mrs. Manning: a Carrick Vállalat recepciósa
Dobson: a Carrick Vállalat mindenese

A Carrick-kastélyban

Carrick, Manachan, „a Carrick”: a Carrick klán feje
Carrick, Niall: Manachan öccse, Thomas apja
Carrick, Katherine: Niall felesége, Thomas anyja
Carrick, Nigel: Manachan legidősebb fia
Carrick, Nolan: Manachan második fia
Carrick, Niniver: Manachan egyetlen leánya
Carrick, Norris: Manachan legkisebb fia

Ferguson: komornyik
Mrs. Kennedy: házvezetőnő
Edgar: inas
Gwen: szakácsnő
Burns, Joy: gyógyító
Burns, Faith: komorna
Sean: főlovász
Mitch: lovász
Fred: lovász
Watts, Alice: a gyógyító utódja
Mrs. Edge: korábbi gyógyító

A Carrick-birtokon

Bradshaw: gazda
Mrs. Bradshaw: Bradshaw felesége
Forrester: gazda
Mrs. Forrester: Forrester felesége
Egan: korábbi gazda
Watts család: a klánhoz tartozó egyik család

A Cynster-kastélyban

Lord Cynster, Richard: Lucilla apja
Lady Cynster, Catriona: Lucilla anyja, a Völgy úrnője
Cynster, Lucilla: a lányuk, Marcus ikertestvére
Cynster, Marcus: a fiuk, Lucilla ikertestvére
Cynster, Annabelle: Lucilla húga
Cynster, Calvin: Lucilla idősebbik öccse
Cynster, Carter: Lucilla fiatalabbik öccse
Algaria: Catriona idős tanácsadója
Polby: főkomornyik

Mrs. Broome: házvezetőnő
Agnes: Lucilla tanítványa
Matilda: Lucilla tanítványa
Jenks: főlovász
Mr. Gatehouse: birkatenyésztő

Látogatók, esküvői meghívottak

Cynster, Helena, St. Ives hercegnéje: Lucilla apai nagyanyja
Cynster, Lord Sebastian: Lucilla unokatestvére
Cynster, Lord Michael: Lucilla unokatestvére
Cynster, Christopher: Lucilla unokatestvére
Cynster, Prudence: Lucilla unokatestvére
Rawlings, Antonia: Lucilla régi barátnője
Cynster, Persephone: Lucilla unokatestvére
és még számos Cynster rokon…

ELSŐ FEJEZET

Glasgow, 1848. április

Jó reggelt, Mr. Carrick!

Thomas, miközben összecsukta az esernyőjét, Mrs. Manningre mosolygott. A középkorú hölgy a Carrick Vállalat előcsarnokának fogadópultjánál ült, és határozottan kinyújtotta felé a kezét.

– Adja csak ide, uram!

Amint a bejárati ajtó becsukódott Thomas mögött, átment az előtéren, és engedelmesen átnyújtotta az esernyőt. Mrs. Manning, noha szigorú, komoly nő volt, helyeslően elmosolyodott. Hiába, Thomasszal szemben elfogult volt.

A cég irodái egy Trongate-i ház első emeletének utcafrontján voltak, közel a nyüzsgő belvároshoz, és a megözvegyült asszonyság kemény kézzel, de igazságosan irányította a birodalmát.

– Délelőttre nincs beírva tárgyalása, Mr. Carrick, csak késő délután lesz megbeszélése Collierékkel. – Mrs. Manning átpillantott az előtér túloldalára. – És postán sem jött önnek semmi.

A recepcióval szemben egy hosszú, fényes pult húzódott, és mögötte a falon számos rekesz sorakozott. A pultnál Dobson, a cég mindenese kényelmesen válogatta a leveleket. A szűkszavú veterán biccentett, amikor Thomas odanézett.

– Hát akkor lesz alkalmam átnézni a múlt havi könyvelést – mormogta maga elé Thomas, amint visszafordult Mrs. Manninghez.

– Az asztala mögötti szekrényben van, uram.

A finoman megmunkált tölgyfa borítású előcsarnok üveg-fa ajtajára – amelyen Thomas az imént belépett – aranybetűkkel írták ki a vállalat nevét, és belevésték a logóját is: egy gőzhajó és egy faláda szépen kidolgozott, stilizált rajzát. A fémmennyezetről vastag láncokon márványozott üvegbúrák lógtak, mindegyikben egy-egy gázlámpa égett. Meleg fényük egyenletesen bevilágította a helyiséget, melynek hangulata azt a fajta jómódot tükrözte, amelyet már nem a hivalkodás, hanem éppen hogy a visszafogottság tett nyilvánvalóvá.

A Carrick Vállalatot már nem az örökölt vagyon tartotta életben. Thomas néhai atyja, Niall harmincöt évvel ezelőtt kezdte a vállalkozást, külföldre és belföldre is szállított. Másodszülött fiúként ő nem örökölt semmit, neki kellett kitaposnia az ösvényt a boldogulás felé.

Ezért aztán összeállt a sógorával, Quentin Hemmingsszel. Thomas apja ugyan régen meghalt, Quentin viszont nagyon is része volt a cég mindennapjainak.

Thomas a hátsó irodák felé igyekezett, amikor Quentin egyszer csak megjelent, útját állta az ajtóban, és fürkészve méregette a papírokat a kezében.

Quentin majdnem olyan magas volt, mint Thomas, és a nagydarab úriemberek auráját árasztotta. Csendes elégedettséggel fogadta, amit neki szánt a sors: a felesége, a családja és az üzleti világ is mind Quentint kényeztette. Noha barna haja már ritkult valamelyest, az arca és egész megjelenése még az életerős, harcra termett férfi benyomását keltette.

Az imént lépett be az előcsarnokba, menet közben egy iratba mélyedt, és amint észrevette, hogy van előtte valaki, fölpillantott. Amikor látta, hogy Thomas az, fölragyogott az arca.

– Jó reggelt, fiacskám! – köszöntötte, és az orra alá dugta a papírokat. – A szerződések a Bermuda Cukoripari Vállalattal! – Mogyoróbarna szeme résnyire szűkült. – És volna még valami…

Negyedórával később, miután megegyeztek abban, hogy Quentin további biztosítékokat kér a Bermuda cukorgyártól arra nézve, hogy a datolyaszállítással őket bízzák meg, Thomas végre hátramehetett. A keskeny folyosó egyik oldalán irodák sorakoztak utcára néző ablakokkal, a másikon raktárhelyiségek, a végében pedig egy mívesen megmunkált, nehéz faajtó kapott helyet. Onnan nyílt Thomas óriási sarokirodája. Quentiné a folyosó másik végén, az épület szemközti sarkában volt.

A férfi ötlépésnyire volt az ajtótól, amikor egy magas úriember kilépett a szomszédos irodából, papírokkal a kezében. Az unokaöccse volt az, Humphrey, Quentin egyetlen fia. Thomasra mosolygott, és amint nagybátyja megállt előtte, a mosolya pajkos vigyorrá változott.

– Hamarosan feleséget kell választanod Glasgow legelőkelőbb hölgyei közül, még mielőtt kitör miattad a nők háborúja. És ha egyszer beáll a hadiállapot, a hölgyek még Napóleonnál is találékonyabbak lesznek, és akkor ott vér folyik, az biztos… Átvitt értelemben legalábbis. Ezt jól jegyezd meg!

Thomas elmosolyodott.

– Hát ezt meg honnan veszed? Vagy inkább kitől?

– Az öreg Anglesey asszonyságtól. Galléron ragadott, és telebeszélte a fejemet a csélcsap életviteled miatti aggodalmában. Szerencsémre Andrea velem volt, közénk állt, és pajzsként védelmezett – sajnáltatta magát Humphrey. – De nem úsztam meg az üzenetközvetítő szerepet.

Andrea Humphrey jövendőbelije volt, bár még nem jegyezték el egymást.

Előző este Thomas, az unokaöccsével egyetemben, elkísérte Quentint és a feleségét, Winifredet az estélyre. Glasgow legvonzóbb

agglegénye lévén a házasságközvetítők célpontjává vált, de még inkább a vállalkozó szellemű hölgyek célpontjává, akiket a férfias megjelenése és a személyisége ugyanúgy magával ragadott, akárcsak a vagyona.

Thomas felsóhajtott.

– Én is azt hiszem, hogy nemsokára választanom kell, és csak remélem, hogy olyasvalakit találok majd, mint Andrea.

Olyat, aki valóban felkelti az érdeklődését, és akivel igazi párkapcsolatban élhet.

– Hát igen – veregette meg a férfi vállát Humphrey még mindig vigyorogva –, nem lehet mindenkinek ilyen isteni szerencséje.

Thomas felnevetett, majd az unokatestvére kezében lévő iratokra tévedt a tekintete. Humphrey meglobogtatta őket.

– Megtudtam, hogy Bristolba tart egy rózsafaszállítmány – mondta izgatottan. – Azt hiszem, meg tudom győzni a vállalatot arról, hogy Glasgow jobb célpont lenne.

– Azt remekül össze lehetne hangolni a mahagónival, amely hamarosan megérkezik – bólintott Thomas. – Majd szólj, ha sikerült.

– Hallani fogsz róla, abban biztos lehetsz – mondta Humphrey, és elindult a folyosón.

Nyilván valamelyik ügynökéhez tartott, hogy kifundálják, hogyan lehetne megkaparintani a megbízást a bristoli kereskedők elől – végül is ez nem törvénytelen.

Thomas bement az irodájába, becsukta maga mögött az ajtót, majd fölakasztotta a kabátját a fogasra. Odament az íróasztalához, de még nem ült le, csak megállt előtte. Finoman végigsimított a sima, fényes asztallapon, és kibámult az ablakon. A nyüzsgő Trongate-en emberek és lovas kocsik siettek a dolgukra, a kocsisok kiáltásai és ostorpattintásai beszűrődtek az irodába. Balról némi napsugár is beférkőzött, amely az ezüstös Clyde folyóról verődött vissza egy épületek közötti résen keresztül.

Ezt a helyet, ezt az irodát Thomas maga tette az élete középpontjává. A Carrick Vállalat résztulajdonosaként kellemes, kényelmes életet akart teremteni magának, és tudta, hogy a cél felé vezető úton a következő lépés a nősülés kell hogy legyen. Megtalálni a megfelelő nőt ahhoz az úriemberhez, akivé válni akart: a vagyonosok alkotta közösség egyik tartóoszlopa, támogató feleséggel az oldalán, a legjobb iskolákba íratott gyerekekkel és egy házzal a legelőkelőbb negyedben. Talán egy vadászházzal is a Skót-felföldön. A kép már tisztán összeállt a fejében.

Egy részletet kivéve: a legelsőt.

Mindegy, hány jó családból származó, szép vagy kevésbé szép, megfelelő társadalmi helyzetű fiatal nő volt a közelében, úgyis a nagynénje szemezgetett neki közülük. Neki viszont egyik jelölt sem felelt meg. És addig biztosan nem is fog, amíg Lucilla Cynster ilyen élénken él az emlékezetében.

Mivel már kigondolta a menetrendet, több mint két évig rá se nézett a lányra, és remélte, hogy a Lucilla iránti megmagyarázhatatlan vonzalma majd elapad, ha nem táplálja – ha nem néz rá, ha nem hallja a hangját, ha nem hagyja, hogy a közelsége miatt az elhatározása ingadozni kezdjen. De sajnos ez a vonzalom még nem apadt el.

Még csak be sem kellett hunynia a szemét ahhoz, hogy felidézze a lány smaragdzöld szemét, finom vonásait, az arcát körülölelő lángvörös haját. A szeme színe, a puha, halvány rózsaszín ajka és az izzó hajkoronája még elevenebbé tette azt a makulátlan, alabástromfehér arcot.

Hozzá képest minden fiatal hölgy, akivel találkozott, érdektelen, hideg és színtelen volt. És nem csak külsőleg; Lucilla lélekben is ugyanolyan élénk volt, és ezt az egyedülálló vibrálást Thomas másnál még nem tapasztalta.

Lucilla rendkívüli lány volt, és roppant vonzó. Eluralta az érzékeket és az elmét, képes volt elaltatni az ember éberségét. Thomasét legalábbis igen.

Afféle boszorkánynak tartották, amin a férfi egyáltalán nem csodálkozott.

Annak viszont semmi értelmét nem látta, hogy ott ácsorogjon, és a lányról ábrándozzon. Megrázta a fejét, hogy kihulljon az elméjéből Lucilla képe, átment az asztal túloldalára, és beleült a kényelmes bőrfotelba. Már ha a hozzá illő feleség kiválasztásában nem is jutott előbbre, legalább foglalkozhat az üzlettel – az élete azon területével, amelybe Lucilla képe néhanapján betolakodott.

A következő órákban átnézte a cég előző havi ügyleteit. Minden nagyszerűen haladt; a kikötő és a kereskedés minden ága virágzott, és a vállalat a legjobb helyzetben volt ahhoz, hogy betakarítsa a termést, amelyet az apja és Quentin egykor elvetett. Noha Quentin még dolgozott a cégnél, Thomas és Humphrey a vállalat jövendőbeli vezetőinek érezték magukat, és ezt az elgondolásukat egyébként Quentin nyíltan támogatta is. Az üzlet jól ment, viszont teljes odaadást igényelt.

Halk kopogás zökkentette ki az elmélyült munkából.

– Tessék!

Dobson nyitott be az irodába, kezében egy kis köteg levéllel.

– Ezek most jöttek, uram.

– Köszönöm, Dobson! – Thomas letette a tollat, hátradőlt, és nyújtózott egyet.

Dobson az íróasztal sarkán álló kis kosárkába tette a leveleket, biccentett egyet, majd kiment.

Thomas leeresztette a karját, lazított egy ideig, majd fölegyenesedett a fotelban, és kézbe vette a leveleket. Öt darab volt, és ő végignézte a feladókat. Három értesítést kapott a cég számlavezető bankjától, amelyek a pénzforgalmat részletezték. Volt egy vastag boríték Thomas egyik hajóskapitány ismerősétől, aki időnként levélben beszámolt neki távoli kikötőkről, amelyek szerinte érdekelhetik a Carrick Vállalatot. A férfi épp a papírvágó késért nyúlt, amikor tekintete az utolsó levélre tévedt.

A sima borítékot Mr. Thomas Carricknek címezték, a Carrick szó vastagon alá volt húzva. A bélyeggel szemközti sarokba azt firkantották: Bradshaw Carrick.

Thomas félretette a kapitány beszámolóját, fölvette Bradshaw-ét, és a bélyegre pillantott. Casphairnből jött. Homlokráncolva bontotta fel a levelet. Két papír volt benne, kisimította őket, és a karosszékben hátradőlve olvasni kezdte.

A zavarodottsága egyre nőtt.

Az írás csakugyan Bradshaw-tól, a Carrick-birtok egyik gazdájától jött. Thomas atyai nagybátyja Manachan Carrick volt, *a Carrick,* az egész klán feje. Thomas a Carrick-kastélyban, a birtokon született jóllehet véletlenül, a sors szeszélyéből. Amíg élt az anyja meg az apja, több nyarat is ott töltöttek, és miután Thomasnak tízéves korában meghaltak a szülei, egy teljes évig a kastélyban maradt, a család befogadta, gondozta, etette, gyámolította. Azért az évért sokkal tartozott Manachannek és a családjának. Ahogyan telt az idő, lelkileg helyrebillent, és Manachan meg Quentin, a két gyámja úgy vélte, hogy az lenne a legnagyobb hasznára, ha Glasgow-ba költözne Quentinhez, Winifredhez és a gyerekeikhez, és iskolába járna. Így került Thomas a városba.

Azóta is minden nyáron ellátogatott a Carrick-birtokra, és heteket, hónapokat töltött Manachan négy gyermekével meg a család többi gyerekével, de a legtöbbet mégis Manachannel.

Mindig is közelebb érezte magát Manachanhez, mint Quentinhez, pedig vele mindennap találkozott. Noha sokkal fiatalabb volt nála, Thomas ösztönösen megérezte, hogy Manachan és Niall kötődése nagyon szoros, és Niall halálával a nagybátyja Niall egyetlen fiára, Thomasra vetítette ugyanazt a mély szeretetet és összetartozást.

Quentin, Winifred és Humphrey volt Thomas családja, de a szívéhez Manachan állt a legközelebb. Megértették egymást, és ez a kölcsönös megértés mélyről, a zsigereikből fakadt.

Bradshaw levelét éppen emiatt volt olyan nehéz felfognia. Na, nem a részleteket, azok elég világosak voltak. Bradshaw – Thomas könnyen felidézte a férfi tagbaszakadt alakját, hisz gyakran összefutottak az évek alatt – azt írta, annak ellenére, hogy már itt a vetési időszak, a birtok egyik gazdálkodója sem kapott vetőmagszállítmányt.

Thomas komor ábrázattal a távolba révedt, miközben próbált visszagondolni a teherhajók kifutási idejére, meg arra, hogyan is szokták ütemezni a szezonális szállításokat. Igyekezett felidézni, hogyan követik egymást a különböző termesztési időszakok. A Carrick-birtok az alföld nyugati részén, Galloway-ben és Dumfriesben volt. Valóban késő lenne már a vetéshez?

Újra elolvasta Bradshaw kérését, miszerint Thomas járjon közben Manachannél a vetőmagszállítmány ügyében.

Thomas nem értette, miért nem ír Manachannek ő maga.

Ha akad valami gond a birtokon, Manachannek mint a család fejének a feladata, hogy megoldja. Ez mindig is így volt, és Thomas jól tudta, hogy a család egyetlen tagja sem vonakodott soha attól, hogy segítséget kérjen a nagybátyjától. Attól még, hogy félelmetes ember hírében állt, mindenki nagyra tartotta, és a jóindulatában is bízhattak. Ha úgy adódott, házsártos, kötekedő alak tudott lenni, de közéjük tartozott, és Thomas pontosan tudta róla, hogy odaadóan szolgálja az övéit, és soha, de soha nem hagyja őket cserben.

Manachan az utolsó leheletéig küzdött volna a családért. Ez a birtok vezetőjeként kötelessége volt, és Manachan ebbe a szerepbe született, eszerint élte az egész életét.

Igaz, hogy Manachan éppen kissé gyengélkedett, és az elmúlt évben hagyta, hogy a legidősebb fia, Nigel lássa el a napi feladatok egy részét a birtokon. De Thomas nem tudta volna elképzelni róla, hogy ne tartaná a kezét a kormányrúdon, azt meg végképp nem, hogy ne lett volna mindig tisztában azzal, mi zajlik a gazdaságban.

A birtokon történt eseményekről Thomas főként Manachan leveleiből értesült, habár, jutott eszébe, az utóbbi hónapokban a nagybátyja egyet sem küldött. Rövid összefoglalót kapott ugyan a birtok ügyvédjétől, és egyet Nigeltől is. Nolan, Manachan kisebbik fia is írt néhány sort, és Niniver, Manachan lánya is, afelől érdeklődve, hogy Thomas mikor meglátogatja meg őket. Egyik levél sem szólt lényeges változásról, inkább csak utaltak rá.

A férfi az elmúlt két évben nem járt a Carrick-birtokon – épp azóta, hogy sikertelenül próbálta egyenesbe hozni az életét –, annál az egyszerű oknál fogva, hogy Lucilla Cynster a Casphairn-birtokon lakott, a Casphairn-völgyben, amely északról határos volt a Carrick-birtokkal.

Tizenöt éves kora óta, ahányszor csak kilátogatott a birtokra, vagy így, vagy úgy, de mindig összefutott Lucillával. Volt, hogy csak látta, máskor beszélt is vele. Sosem felejti el azt a szentestét, amelyet együtt töltöttek egy kis kunyhóban, mert a hóvihar elzárta őket a külvilágtól.

Legutóbb, amikor a birtokon tartózkodott, a helyi vadászbálon találkoztak, beszélgettek és keringőztek, és úgy tűnik, ezt sosem fogja tudni kiverni a fejéből. Ahogy előre haladt kijelölt életútján, úgy próbálta meg Lucillát kitörölni az emlékezetéből, hogy elkerülte őt, és vele együtt a Carrick-birtokot is.

Mindenesetre Bradshaw leveléből Thomas arra következtetett, hogy a birtokon nem minden úgy zajlott, ahogyan hitte. Vajon amit ír, az úgy is van, vagy Bradshaw csak félreértett valamit? Esetleg Thomas látott bele valami mást?

Vágott egy grimaszt. Még egyszer átfutotta a levelet, aztán a többivel együtt beledobta az irattartóba. Bámulta őket egy darabig, mert tudta, hogy a kapitány vastag borítékját még föl kellene bontania, hogy megtudja belőle, milyen izgalmas lehetőségek várnak a cégre az Újvilágban, de ehelyett hirtelen hátratolta a székét, és fölállt.